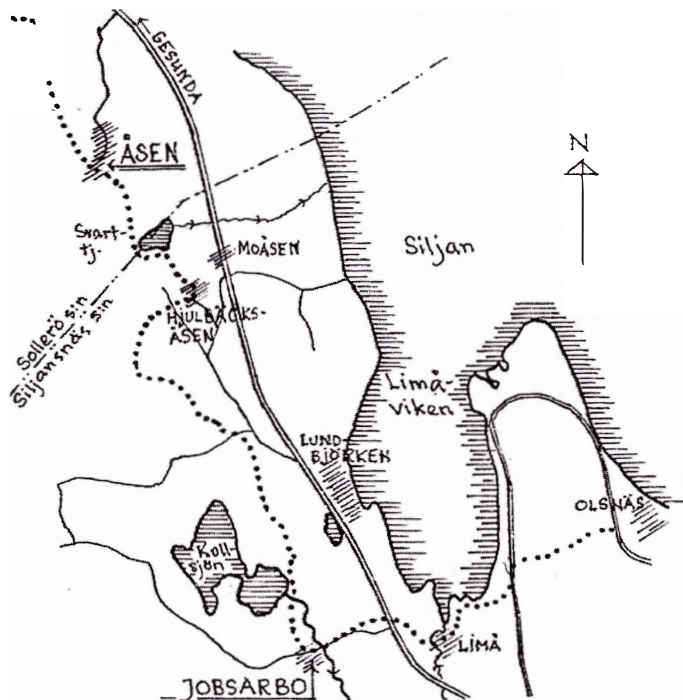

Vandring på Pilgrimsleden mellan Jobsarbo och Solleröåsen

Detta är min berättelse om mig och min hund, stövarblandningen Lyztras, vandring mellan Jobsarbo och Solleröåsen i slutet av oktober 2009.

Skiss över Pilgrimsleden mellan Jobsarbo och Solleröåsen - leden prickad.

När kylan så sakta börjat dra sig undan för värmen i luften drar jag äntligen på mig vandrarkängorna. Min morfar, eller ”moffa”, ska hämta upp oss på avtalad tid för att skjutsa oss upp till Jobsarbo. Solen lyser starkt när vi far förbi Lundbjörkens fäbod. När vi anländer till Jobsarbo släpper ”moffa” av oss med löftet om att vi ska ringa om något skulle hända. Vi svänger in på pilgrimsleden för att börja fotvandra.

Solen står redan högt upp på himlen och värmer oss lite grann i den friska luften. Mycket snart dyker första sjön upp, Kollsjön, och första fallet. Inget vattenfall vill säga, utan ett gammalt hederlig snubbelfall ner på knä, och det skulle bli många fler. Stenar och rötter med ett halt täcke av iskristaller strategiskt utplacerade på stigen lurar mig många gånger, och leder till att uttrycket ”stå på näsan” kunde användas. Jag kan nästan förnimma hur min kamrat fnissar åt mig och är mycket nöjd över att ha fyra stadiga ben att stå på. Första sträckan är det mycket trassel med linor och många fallgropar, men snart får vi upp farten och värmen stiger. Frostén glittrar fortfarande på kala grenar och på den lövklädda marken.

Terrängen är varierande även på denna korta sträcka. Genom skog, stora fält av avverkning och genom vatten och lera går vi. Det är lugnt och tyst. Så tyst så det nästan är öronbedövande. Inte ens en endaste myra ger sig tillkänna, utan sover gott i sina stackar gjorda av barr och löv. Ibland gör ett par hackspettar några lovar över våra huvuden när de flyger mellan tallarna och gnabbas med varandra med sitt skrikande läte. Ett par tappra gäss som fortfarande finns kvar i trakten hörs långt bort i fjärran och även mullret av en stor traktor som jobbar. En brun rovfågel flaxar ljudligt iväg intill oss en gång, och vi stannar snabbt för att titta. Vi står och lyssnar en lång stund. Lyssnar på stillheten, nästan smakar och luktar på den.

Senhöstens färgpalett är många gånger missvisande för under det grå och bruna göms mycket färger. Löven som håller på att multna. Gräset med samma ljusgula färg och känsla av mjukhet som dun breder ut sig över avverkningsplatserna och mellan träden. Även höstens söta lukt av myr och mylla, som underskattas av många, tar jag gärna ett par extra djupa andetag av. Kanske denna luft ger en extra ork, för tidigare än vad som var planerat anländer vi till Hjulbäcksåsen.

Mitt sällskap tar för sig av vad naturen erbjuder. Köldbitna lingon och blåbär plockas med stort engagemang, likaså smakar regnvattnet i pölarne helt okej. Ett och annat djurspår bjuder på lite snabb spänning, även om man råkar ha ett långt snöre knutet till sin sele och en matte som går för sakta för hennes egen smak. Men vad gör det när man får fika i form av ett gott hundkex, och en bit av mattes

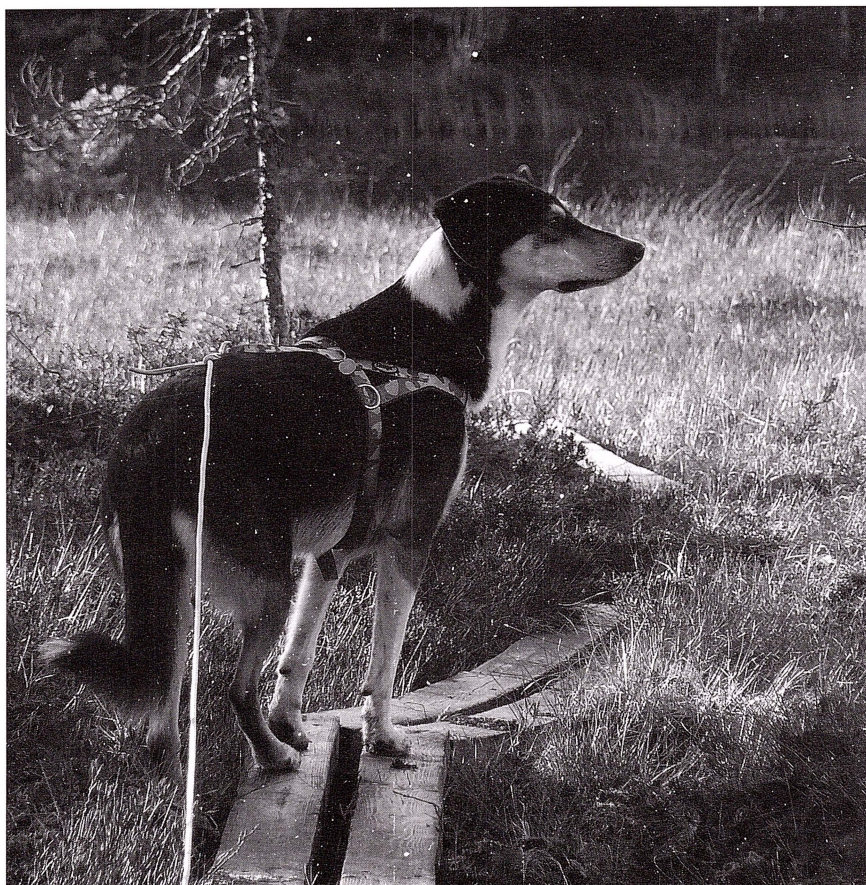

Höstlig vy vid Hjulbäcksåsen. Leden skyltad till höger på bilden.

macka vid fikapausen utanför Hjulbäcksåsen? Fika är oerhört viktigt för att ha energi att gå genom skogen ner till myren vid Svartjärn.

Även om eftermiddagssolen nu har det svårt att ta sig ner mellan träden, så fångar frosten som hänger i all skvattram dess strålar. Det i sin tur reflekterar sig i vattnet vid Svartjärn och skapar ett härligt motljus som ledsagar oss fram till berget mot Solleröåsen. Spångarna intill myren är glänsande av frost, så vi är glada när stigen åter finns under våra fötter och tassar.

Efter ett par avstickare från stigen som resulterar i en hundbajspåse full med trattkantareller så fortsätter färden genom ljusa ljungklädda marker. Den tilltagande backen uppför Åsberg känns snart i vaderna, men belöningen när vi når ovanför trädkronorna och ser över Siljan och Sollerön gör stigningen värt allt. Att man känner sig så stor, men ändå så liten på samma gång när man ser över vatten och över till de andra bergen är en storslagen insikt. Vi vänder åter näsorna mot stigen, och mycket snart möter vi vår välbekanta stuga.

Följeslagaren Lyztra spanar intresserat ut över Svarttjärn.

Även om det var en skön och mysigt promenad, så satte jag mig tacksamt i den välsuttna fåtöljen. En liten brasa tänds och termosen med te plockas fram. Jag passar på att mysa ner mig riktigt djupt i stoppningen, med hunden uppkrupen i knäet ihoprullad som en liten katt. Där sitter vi tills mor ringer om att vi ska göra oss redo för hemfärd efter en heldag på pilgrimsleden.

Sandra Nilsson